

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2013/2014

Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta: BcA. et Bc. Petr Šprincl

Název práce: Vlci v hořáku

Posudek:

„Naivní prostý příběh přechází v záludný implicitní metapříběh, skrytý i v synchronii a obecně. Ten ale nelze přeceňovat, příběh je sice věčný, ale jen díky tomu, že se může jednat i jen o pouhý vnější popis příběhem, který sám o své předloze mnoho nevyovídá,“ říká Zdeněk Vašíček v Podmínkách volby.

Stejným citátem jsem začal už posudek vedoucího bakalářské práce Petra Šprincla s názvem *Hollywood*, čímž chci naznačit, že se autor těmto formám realizace, a vlastně i osobním tématům, věnuje dlouhodobě a dosáhnul v nich, domnívám se, jistého mistrovství.

Samotné rozhodnutí sáhnout při zpracování materiálu po archaických formátech záznamu je jistě významné, nelze se při něm nevyhnout historickému poli estetiky média, které již svou úlohu „dohrálo“. Autorovi se dosud dařilo (ať už v jeho sólových projektech, tak i ve spoluprácích se svou partnerkou Marií Hájkovou) balancovat na hraně konceptuálního uchopení formátu a jeho estetickými kvalitami, které jeho použití nepotřebují „diskutovat“.

Film pomyslně (a možná i fakticky) uzavírá sérii filmů a videí, které se zabývali Petrovou rodinnou historií ve formě abstrahovaných dokumentů. Stylizace autora do role „zlého vlka“ je pro jistou část jeho generace, kterou zajímá „estetika perverze“ (v dobrém slova smyslu), očekávaná, a nejsem si jistý, zda v některých momentech nepůsobí samoučelně, téměř jako klišé,

keré ale v ohlédnutí vnímám jako adekvátní prostředek. (Musím ale přiznat, že si v těchto momentech v argumentaci pomohu „strategií“ někoho, kdo se pohybuje na opačném pólu, filmaře Terrence Malicka: „Když lidé vyjadřují to, co je pro ně nejdůležitější, často se uchylují ke klišé. To je nedělá směšnými; je v tom něco něžného. Jako kdyby je ve snaze uchopit věci pro ně nejosobnější napadalo jen to, co je nejveřejnější.“)

Nejsilněji na mě pak působí závěr filmu, kde jsou záběry stmeleny poezií (čtenou samotným autorem na podkladě temného soundtracku dvorního hudebníka Petrových filmů, Mojžíra Měchury). Je to část, která je esencí předešlých „strategií“ Petrovy tvorby, a kterou jsme již v bakalářské práci identifikovali jako příbuznou proudu soudobé hudby, které se říká „hauntology“, popisované jako jakési zviditelňování nebytostného, tušeného, (duchů a démonů, sužujícího a znepokojivého), jež putují mediálními sítěmi, trhlinami a průrvami, poruchami (paměti ad.). Minulost, která nemizí a ovlivňuje přítomnost, až z remixu této (temné, tušené) minulosti, z „vlámání se dovnitř“, vyvstane smysl.

Přestože nemám možnost v tuto chvíli vidět finální sestřih práce, ani posoudit její vyznění v kontextu kina (kde bude prezentována a kam „cílí“), doporučuji práci k obhajobě s hodnocením výborným.

Návrh hodnocení: A

Vypracoval: Filip Cenek

Datum: 10. 5. 2014